

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 89 0 К 026451 15 Квлз
Бања Лука, 30.7.2015. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Горане Микеш, Смиљане Мрша и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог А. Б., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. истог члана Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднио окружни тужилац из И. С., против правоснажне пресуде Основног суда у Сокоцу број 89 0 К 026451 14 К 2 од 14.3.2014. године, у сједници вијећа одржаној дана 30.7.2015. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сокоцу број 89 0 К 026451 14 К 2 од 14.3.2014. године, а која је потврђена пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 89 0 К 026451 14 Кж 2 од 30.9.2014. године, ослобођен је оптужбе А. Б. на основу члана 298. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) да је починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС). Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка те је одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени Ћ. Х., Ћ. Ј., Ћ. Р. и Ћ. Х. су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против те пресуде главни окружни тужилац у И. С. је поднио захтјев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона (члан 312. став 1. тачка б) ЗКП РС), с приједлогом да се захтјев уважи и утврди да је побијаном пресудом повијеђен Кривични закон у корист оптуженог.

У одговору на захтјев бранилац оптуженог адвокат В. Ћ. из С. је предложио да се захтјев као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Подношеним Захтјевом браниоца осуђеног, као основ побијања правоснажне пресуде означена је повреда Кривичног закона у одредбама које регулишу околности које искључују кривицу, а повреде закона на које се Захтјевом указује нису у овом облику биле изнесене у жалби на првостепену пресуду.

Захтјев није основан.

Поведа Кривичног закона, као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, овим ванредним правним средством није прописана, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Из образложења Захтјева произилази да се приговор повреде Кривичног закона заснива на тврдњи о недостацима чињеничне основе побијане пресуде, када се доводи у питање правилност оцјене налаза и мишљења вјештака саобраћајне струке о узроку предметне саобраћајне незгоде. При томе се апострофира да је чињенични основ за ослобађајућу одлуку утврђење по коме је узрок саобраћајне незгоде техничка неисправност кочионог система, а да се такав чињенични закључак темељи на налазу вјештака саобраћајне струке који је извела одбрана, а који налаз је у погледу ове чињенице супротан налазу вјештака оптужбе (из којег произлази да је узрок саобраћајне незгоде неприлагођена брзина саобраћајним условима). Слиједом таквог утврђења узрока предметне саобраћајне незгоде по побијаној правоснажној пресуди, Захтјев развија тезу да техничка неисправност кочионог система не може представљати основ за ослобађајућу пресуду, него посматрано кроз институт стварне заблуде евентуално може бити основ за искључење кривице, уколико је у питању неотклоњива стварна заблуда.

На приговорима таквог карактера, по оцјени овог суда, не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона. Ово из разлога што узрок настанка саобраћајне незгоде представља чињенично питање, па када је у конкретном случају оптужницом радња извршења предметног кривичног дјела означена неприлагођења вожња условима сабраћаја која се манифестује у

кршењу саобраћајних прописа из члана 43. став 1. ЗООБС на путевима у БиХ, а побијана правоснажна пресуда утврђује да није доказано да је та незгода узрокована таквим кршењем саобраћајних прописа од стране оптуженог као возача, онда из тога несумњиво произлази закључак да није доказана чињеница која манифестује радњу извршења дјела у виду повреде наведене бланкетне норме, као битаног елемента бића овог кривичног дјела.

Код таквог утврђења побијане пресуде неутемељено је настојање подносиоца Захтјева да ово чињенично питање кроз институт стварне заблуде подведе под питање повреде Кривичног закона, а ово тим прије што и утврђење стварне заблуде као околности која искључује кривицу улази у сферу чињеничних питања. Међутим како је примарно питање за успостављање кривице оптуженог утврђење да је он починио кривично дјело за које је оптужен, те како је у конкретном случају оптужени побијаном правоснажном пресудом ослобођен оптужбе да је починио предметно кривично дјело јер нису доказане чињенице које манифестују радњу извршења тог дјела, то нема мјеста за разматрање Захтјевом проблематизованог питања стварне заблуде, као околности која искључује кривицу.

Дакле, Захтјевом се доводи у питање чињенична основа побијане пресуде у сегменту који се односи на радњу извршења дјела у виду непридржавања саобраћајних прописа, као битан елемент бића кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. истог члана КЗ РС, на које се оптужба односи.

С обзиром на то да је овим ванредним правним средством, ислучена могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а да се аргументи Захтјева свде на приговоре чињеничног карактера, онда се не може прихватити као основан приговор Захтјева о учињеној повреди Кривичног закона, који се изводи из мањкавости чињеничне основе пресуде.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев окружног тужиоца није основан, на што се правилно указује и у одговору браниоца оптуженог на поднесени Захтјев, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене.

Ради тога је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен, као неоснован.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић